

واکنش امام حسین(ع) به نامه تهدیدآمیز عیدالله بن زیاد

کاروان حسینی به کربلا رسید و عیدالله بن زیاد نامه‌ای تهدیدآمیز به امام حسین(ع) نوشت که این واکنش روبرو شد: این نامه را جوابی نیست! زیرا بر عیدالله عذاب الهی لازم و ثابت است.

کاروان حسینی به کربلا رسید و عیدالله بن زیاد نامه‌ای تهدیدآمیز به امام حسین(ع) نوشت که این واکنش روبرو شد: این نامه را جوابی نیست! زیرا بر عیدالله عذاب الهی لازم و ثابت است. به گزارش خبرگزاری بین‌المللی قرآن (ایکنا)، پنج‌شنبه، دوم محرم سال 61 پس از اینکه حر بن یزید ریاحی موفق نشد از امام حسین(ع) برای خلیفه اموی بیعت بگیرد، از عیدالله بن زیاد دستور گرفت تا کاروان حسینی را به سرزمینی بی آب و علف هدایت کند.

وقتی کاروان به نینوا رسید، امام نام‌های آن سرزمین را پرسیدند و پس از شنیدن نام کربلا گریستند و فرمودند «به خدا قسم زمین کربلا همین است. به خدا اینجا مردان ما را می‌کشند، بخدا قسم اینجا زنان و کودکان ما را به اسیری می‌برند، به خدا قسم اینجا پرده حرمت ما دریده می‌شود. ای جوانمردان، فرود آیید که محل قبرهای ما اینجا است».

کاروان از حرکت بازایستاد. لشکر حر نیز در مقابل آنها اردو زد.

امام حسین (ع) اهل بیت خود را جمع کرده، نظری بر آنها افکند و گریست. سپس فرمود: «خدایا! ما را از حرم جدمان راندند، و بنی‌امیه در حق ما ستم روا داشتند. خدایا! حق ما را از ستمگران بستان و بر دشمنان پیروز گردان».

ایشان نامه‌های به بزرگان کوفه نوشتند تا خبر رسیدن خود را به آنها برسانند. این نامه توسط قیس بن مسهر صیداوی به کوفه فرستاده شد اما در بین راه توسط مأموران اموی به شهادت رسید.

اباعبدالله الحسین(ع) پس از اطلاع از شهادت این سردار اسلام گریستند و فرمودند: خداوندا، برای ما و شیعیان ما در نزد خود پایگاه والایی قرار ده و ما را با آنان در جوار رحمت خود مستقر ساز که تو بر انجام هر کاری قادری.

عیدالله بن زیاد نیز نامه‌ای برای امام نوشت. در این نامه آمده بود: خبر ورود تو به کربلا رسید. من از جانب معاویه مأمورم سر بر بالین نهم تا تو را بکشم و یا به حکم من و حکم یزید بن معاویه بازآیی! والسلام. امام (ع) فرمودند: این نامه را جوابی نیست! زیرا بر عیدالله عذاب الهی لازم و ثابت است.

از سوی دیگر عمر بن سعد لشکر مجهز خود را برای حرکت به سمت کربلا آماده می‌کند.